

afhængig. Det forekommer mig, det er heldigt, at der er uafhængige Mænd, der kunne sige, hvorledes Forholdene ere, og fremme Virksomheden ved Hjælp af Kapital og privat Initiativ, selv om de naturligvis i visse Henseender ere underkastede Takster og Kontrol. Det nytter ikke at disputere med den ærede sidste Taler (Meyer), thi han staar nu en Gang paa det socialistiske Standpunkt, men det ærede Medlem for Bogense og andre ærede Medlemmer, der ikke ere aldeles tilbøjelige til at underbyrde den private Virksomhed og dens Betydning for Samfundet, maa vistnok give mig Medhold i, at naar man er nødt til at regulere hele Apoteker-væsenet og sætte de personlige Apotekerprivilegier under Censur, kunde det dog være heldigt, at der var nogen Frihed hos de Apotekere, der have reelle Privilegier. Her kommer man altsaa til det Spørgsmaal, om de reelle Privilegier virkelig ere saa tungende for Publikum, som man er tilbøjelig til at sige. Her maa jeg nu bemærke, at der nævnes forskellige Tal. Kommissionensbetænkningen er der nævnt 25 Millioner, sagde den ærede sidste Taler, men det skal være 15 Millioner, hvortil Privilegierne ere vurderede, og der var en anden æret Taler, nemlig det ærede Medlem for Saksføbing (Kordam), som nævnte 900,000 Kr. som den Rentehynde, der hviler paa de reelle Privilegier. Jeg ved ikke, hvor det ærede Medlem har det Tal fra, thi 15 Mill. Kr., det er den Sum, hvortil de reelle Apotekerprivilegier ere vurderede, og 4 pCt. heraf er 600,000 Kr. Det er nu virkelig et Spørgsmaal, om det kan siges at være en Skat, der af Publikum betales til disse Privilegier. Det er umuligt at stille Virksomheden ad, saaledes at man kan sige, at de gamle Apotekergaarde, der ligge paa de heldigste og bedste Steder, give deres Ejere eller Indhavere store Fordele alene ved Medicinen; de give dem ogsaa Fordele paa mange andre Maader. Det er umuligt at paasta, at det er en Skat, man hver yder disse Apotekere, fordi deres Privilegium kan vurderes til det og det. Naar Taksten fastsættes af Medicinalautoriteterne paa Grundlag af en gros Priiserne i Udlandet, og naar man samtidig skal være ansvarlig for, at de mindre Apoteker virkelig kunne eksistere med denne Takst, tror jeg egentlig ikke, man har noget at beklage sig over. Naar Apotekerne have den samme Takst at rette sig efter, og naar den sættes eller i hvert Tilfælde bør sættes, ikke af Hensyn til de Apotekere, der have reelle Privilegier, men af Hensyn til dem, der have personlige Privilegier, eller mindre Apoteker paa Steder, hvor ikke den største Indtægt kan antages at falde, og

efter hvad man overhovedet kan staa sig ved, naar Apoteket skal drives, tror jeg ikke, man kan have noget særligt at beklage sig over. Hvis Publikum virkelig maa betale for meget for Medicinen, hvilket ikke er godtgjort, er det ikke Systemets Fejl, men Autoriteternes Fejl. Der er saaledes ikke Grund til at angribe Systemet, fordi Autoriteterne ikke benytte sig af den Ret, som de faktisk have. Det mærkelige er, at Autoriteterne have fuld Ret til ikke blot at sætte Taksten, men ogsaa til at bestemme, hvor mange personlige Apoteker der maa være, og den Indvending, at de af Ullebrødsbarmhjertighed ikke ville give det fornødne Antal personlige Privilegier, kan ikke være afgørende. At der kan have været Perioder og Tider, hvor man ikke har taget de fornødne Hensyn til Befolkningen, kan være; men det kan jo forandres, og derfor behøver man ikke at gaa til en fuldstændig Systemforandring. Det samme Punkt berørte det ærede Medlem for Saksføbing, idet han udtalte, at hvis man ikke nu løste Spørgsmaalet radikalt, vilde det, jo længere Tiden skred frem, blive vanskeliggere at løse. Han nævnte saaledes Ejendomme, der være blevne solgte flere Gange og stede være stagne i Værdi, og at Autoriteterne nødvendigvis maatte tage mere og mere Hensyn til dette. Det bestrider jeg, det er et urigtigt Billede, tværtimod er der jo, som det ogsaa er oplyst en stor Del, hvor Køberen allerede har tabt betydelige Summer, og hvor de maa siges allerede at have maattet slaa ganske betydelig af, hvis de ville afhænde deres Apotek. At Apotekertaksterne ikke ere satte blot med det Hensyn for Øje at holde dem oppe, og at Udstedelsen af personlige Apotekerprivilegier ikke er indskrænket blot for at holde dem oven Bænde, viser sig tydelig deraf, at man nu erkendes at have forløbt sig i mange Tilfælde. Naar Autoriteterne benytte den Beslighed, som er givet dem, som de bør benytte den, er der jo ikke Tale om andet, end at de reelle Apoteker maa finde sig i at synke i Værdi, og de have ingen Ret til at beklage sig. Faktisk er der aldeles ingen Hindring for, at Taksterne og alt andet kunne sættes uafhængig af disse Forhold. — Den ærede sidste Taler behøvede maaste ikke saa vidtløftig at dokumentere sin forskellige Opfattelse. Det ærede Medlem talte, som jeg tillod mig at nævne, ud fra et principielt Standpunkt, og det kan jo ikke nytte, at man hver Gang der foreligger et Spørgsmaal indlader sig paa en Diskussion af Socialismens Principper. Det er jo imidlertid meget naturligt, at dette principielle Standpunkt ogsaa kommer frem her, og jeg vil endogjaa gerne gøre ham den person-